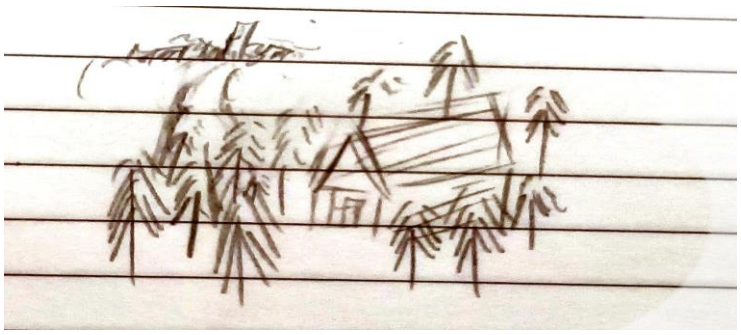
Dina Galić, 1.G2

Savjet mrtvog vojnika

Mama je ispred drvene kolibe ležala tri dana, ili možda četiri. Nisam siguran. Praćenje je bilo sve teže i teže. Mlađem bratu nisam dopustio da zaviri kroz prozor na vratima, ni da izađe van. Ima tek pet godina; nevin i mili moj brat zasigurno ne bi znao zašto mama toliko spava. Ni ja nisam izašao iz kolibe, ali morat ću uskoro. Danas se u kolibi pojavio neopisiv smrad. Bez sumnje sam znao odakle dolazi. Trebao sam i prije, znam da jesam. No, sam Bog zna kako ću reagirati osjetivši majčino hladno tijelo.

Koliba nije velika. Ima četiri prostorije. Kada uđeš u kolibu s lijeve strane je kuhinja koja se sastoji od zamrzivača, štednjaka, nekoliko ladica i sudopera, a iznad sudopera je prozor. S desne strane se nalazi dnevni boravak; ima kauč i kamin prislonjen uza zid. Nasuprot kuhinji i dnevnoj sobi, kada uđeš ispred te dočekaju dvoja vrata. Iza lijevih vrata je spavaća soba; u njoj je samo krevet s madracem na kojemu još leže deka i jastuk. Pored spavaće sobe je kupaonica, u njoj se nalazi tuš, školjka i umivaonik. Puno tog namještaja više nije potrebno jer u kolibi nema struje. Navečer, uzimajući lopatu koja je bila naslonjena uza zid, pogledah brata koji spava na kauču. Što je on ikad skrivio ovom svijetu? Pomislio sam i izašao van. Iz kolibe na vrhu brda, okružene smrekovom šumom, mogao se vidjeti naš grad iz kojega smo pobjegli. No nismo bili dovoljno daleko da ne bi čuo vriskove ljudi i pucnje koje dolaze iz grada. Mamu sam, naravno, prvo primijetio. Ležala je ispod smreke, ništa se nije promijenilo.

Vratih se u kolibu rano u zoru. Bio sam pun zemlje, a lopatu sam ostavio vani. Mlađi brat još je spavao na kauču pa sam se otišao tuširati hladnom vodom. Nisam imao energije ni za što drugo. Na sebe sam odjenuo drugu odjeću i legao pored brata. Zagrlio sam ga i zaspao licem prekrivenim suzama.

Stajao sam usred ruševina, to je bio moj grad. Tijela su bila posvuda oko mene. Bila su isto tako mirna kao i moje majčino. Nije me začuđivalo jer sam znao da je ovo san. Sanjam o ovakvom mojem gradu već duže vrijeme. Na prvi pogled snovi izgledaju isto; tijela posvuda, jedva da postoji cijela građevina. No, snovi se razlikuju. Svaki san pojavi se još tijela, svaki

san izgubi se po nekoliko građevina. Prvi takav san nisam razumio, bio sam u strahu, a probudio me tata koji je istovremeno zgrabio moga mlađeg brata. Zajedno s mojom mamom, koja je u to vrijeme uspjela zapakirati hranu i nešto odjeće(i ja sam joj pomogao), pobjegli smo iz kuće. Vani je bila uzbuna, svi su vrištali i trčali kao muhe bez glave. Moji roditelji, brat i ja bježali smo prema brdu na kojemu se nalazila naša koliba. Tamo su nam mama i tata rekli da ćemo biti sigurni, da ćemo otići dalje čim budemo mogli...da sve bude dobro. No, sljedeći dan tata je ponovo otišao u grad. Zeleno odjeven isto kao i neke osobe koje često vidim u snovima.

"Vratit će se. Tata je samo otišao pomoći. Dobar je vaš tata", mama je suznim očima rekla meni i mlađem bratu. Tatu više nisam vidio, a mama je pala u depresiju, shvatio sam. Svake večeri dok je mislila da smo moj mlađi brat i ja zaspali, dopustila bi sebi da plače. Jednoga jutra nije bila u kolibi pa sam je išao potražiti. No čim sam otvorio vrata kolibe...

Probudio me mlađi brat. Skakao je okolo kauča: "Hajde ustani, gladan sam!", rekao je.

Trebalo mi je neko vrijeme da dođem k sebi. Stao sam na obje noge, rastegnuo se i krenuo prema kuhinji kako bih nam pripremio nešto za jelo. Ne znam koliko dugo ćemo moći ostati u kolibi. Hrane je bilo malo. Imamo još samo dvije konzerve zapečena graha, pola vrećice zobenih pahuljica, karton trajnog mlijeka i 5 bočica vode. Za danas sam odlučio da ćemo jesti zobene pahuljice.

"Nadam se da će mlijeko biti dobro do sutra ostavih ga vani." Zapitah se, jer dani su bili hladniji, a noći još hladnije.

"A kada bih van mogao?!" upita me mlađi brat.

Pošto tijela više nema, ja mu odgovorih: "Ići ćemo zajedno kad se najedemo i toplo obučemo."

I tako je bilo. Vani smo bili cijeli dan. Zabavljali se, smijali i igrali igru lovice, a kada bismo se umorili, počeo bih pričati priče kako se ne bi čuli zvukovi iz grada. Bilo je toliko lijepo da sam gotovo zaboravio na prijašnju noć. Kada smo se vratili u kolibu mlađi brat bio je toliko umoran da je, čim je pojeo ostatak doručka za večeru (kao i ja), odmah legao na kauč i čekao da legnem pored njega.

"Doći ću, samo da mlijeko ostavim vani kako bismo ga imali za sutra", rekoh mu.

"Vrati se brzo, zima je. Neću biti sam", odgovori mi on.

Nasmijah se, uzmeh mlijeko što je stajalo na štednjaku i odem van. No, čim sam nogom zakoračio na travu, odmah sam dobio osjećaj kao da me netko gleda. Zatvorio sam vrata kolibe i pogledao okolo sebe. Nisam vidio nikoga pa sam taj osjećaj odlučio ignorirati. Sigurno nije ništa, pomislih. Mlijeko sam ostavio, malo zakopano u zemlju, uz rub kolibe. I baš kad sam mislio da je sve u redu, čuh tri otkucaja iza sebe. Okrenuh se neopisivom

brzinom, ali tamo nikoga nije bilo. Brzo sam obišao kolibu te otišao malo dalje u šumu, no ubrzo sam se vratio jer nisam htio ostaviti mlađeg brata samog.

"Jesi li čuo nekakvo kucanje?", upitah mlađeg brata čim sam ušao u kolibu.

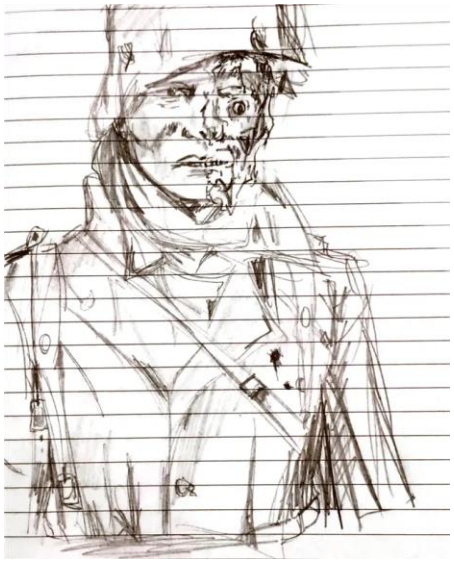
"Nisam. Sve je tiho. Ovdje nema niti muhe da se čuje."

"Siguran si?"

"Jesam."

To je malo smirilo moje ubrzano srce. Vjerojatno mi se to samo pričinilo, pomislih. Smirenije sam legao na kauč pored mlađeg brata, a on me zagrlio te smo zajedno tonuli u dubok san. No, prije negoli sam utonuo u san, opet sam čuo ta ista tri otkucaja, ali prema nepomičnoj reakciji mlađeg brata zaključio sam da mi se to samo pričinilo. Vjerujte mi, da je on išta čuo, zasigurno bi pitao jesu li to mama ili tata. Pa sam tako sa lakoćom zaspao.

Ništa se nije promijenilo, snovi su ostali onakvi kakvi su i bili. Odlučio sam prošetati ravnom cestom, ignorirajući posljedice rata. Bilo je maglovito pa u daljinu nisam dobro vidio. Gledao sam što je ostalo od građevina, promatrao ih. Nisam si dopustio da pažnju pridajem tijelima. Kada dođoh do mjesta gdje više nije bilo građevina, samo ruševina, kao da sam došao do granice, primijetih jednu osobu kako sjedi na podu okrenuta na desnom stranom prema meni, pa sam vidio samo desnu stranu lica. Bio je to vojnik, zaključivši po njegovoj odori sličnoj onoj koju je moj otac nosio. Rukom je laganim potezom maknuo šljem s vojnika pokraj sebe. Bio je živ! Nisam mogao obuzdati sreću što napokon vidim stariju osobu. Počeo sam trčati prema njemu. Vjerojatno je čuo moje brze korake jer se odmah okrenuo u potpunosti prema meni. Ja sam stao. Nisam znao što vidim. Lijeva strana lica mu se rastapala. Lijevo oko mu je visjelo, a pola usnice kao da nije imao — vidjeli su mu se samo zubi. Lijeva strana lica bila je potpuno drugačija od desne. Promatrajući ga na kratko primijetio sam dvije crvene rupe na odori gdje se nalaze pluća. On je mrtav? A zatim vojnik ustane, pogleda me i laganim koracima počinje hodati prema meni. Uplaših se te počeh trčati istim putem kojim sam i došao. Znao sam da je ovo san, samo se trebam probuditi. Zašto se ne budim?! Čuo sam ga iza mene, trčao je za mnom. Nisam imao hrabrosti se okrenuti. Skrenuo sam u, donekle, cijelu građevinu — bila je to mala trgovina. Sakrio sam se iza blagajne nadajući se da me nije pratio. Zatim sam čuo korake kako su projurile pored trgovine. Zavirio sam glavom da vidim je li nestao, a kada ga nisam vidio, vratio sam glavu na prijašnje mjesto. Čuo sam teško disanje pored sebe. Okrenuo sam samo oči i tamo je bio.

Sav sam bio znojan kad sam se probudio i teško sam disao. Smirio me mlađi brat koji me i dalje grlio. Njega sam ostavio da i dalje spava, a ja sam otišao van kolibe po mlijeko. No, kada sam uzeo karton mlijeka pričinilo mi se da vidim istog vojnika kao iz moga sna kako me gleda između dva stabla. Potresao sam glavu, jer znam da je to bio samo san ili možda i noćna mora. Možda su sve to samo noćne more, nadam se. U kolibi sam mom mlađem bratu i meni ponovo napravio pahuljice. Sada više nismo imali ni pahuljica ni mlijeka. Mlađi brat probudio se točno na vrijeme za doručak. Dan je bio najnormalniji što može biti na našem mjestu. Mlađi brat i ja smo samo razgovarali, nitko nije išao van jer je bilo premaglovito i hladno, pa smo ostali u kolibi stisnuti jedan za drugog. No večer je bila posebnija od drugih, jer me mlađi brat pitao da zapjevam nešto. Dugo nisam, oboje nam je nedostajalo glazbe. I tako sam prije spavanja malo zapjevao: *There's a starman waiting in the sky*

He'd like to come and meet us

But he thinks he'd blow our minds

Nije bilo ičega. Sve ruševine što jednom pokazivale posljedice rata nije bilo. Sva tijela kao da su oživjela kao onaj vojnik i otišla. No, to situaciju nije uljepšavalo. Tu stvarno nije bilo ičega. Kao da sam u pustinji, ali umjesto velike Sahare bila je prašina. Osjetivši ruku na mome ramenu kako me stišće, brzo se okrenuh i vidim opet vojnika rastopljenog lica. Bio sam skamenj. Ništa mi nije bilo jasno. Zapeo u vlastitom strahu gledajući vojnika primijetih da mi pokušava nešto reći. Odlučih ga poslušati: "Ratu je došao kraj, sada će sve biti u redu.", reče mi. Nisam razumio, a tada me snažnom rukom na mom ramenu prisili da sjednem na prazan pod, a on je za mnom. Pusti je more rame i ponovi rečenicu: "Ratu je došao kraj."

“Kako to misliš? Ovdje nema ničega. Ne razumijem. Ovo je san. Tko si ti? Zašto se događa?“, upitah ga.

“Polako, mali. U ratu ništa nema smisla. Zašto je morao početi? Tko je dobar, a tko loš? Tko pati? Zašto? Zaslužuje li to? Ta pitanja u očima velikih ljudi ništa ne znači. Ti i tvoj brat dobro ste prešli. Teško je to što vam se dogodilo, znam da jest. No, budi uz njega još to vrijeme koje imate i on će biti uz tebe. Onako kako je bilo ovih dana... tjedana... Ne znam. Vrijeme u ratu se izgubi. Kao da svi zaborave da ono ne staje. Ali nije tako. Vremena je premalo. Iskoristi ga kada se probudiš i zagrli brata još jednom. To ti je moj savjet."

“Čekaj, ali nije mi jasno. Kraj rata? Hoćemo li doista uspjeli?", upitah ga još jednom.

Vojnik se samo nasmije.

Probudio me glasan udar. Nešto se vani dogodilo. Vrata kolibe već su bila otvorena, a moj brat nije bio u blizini. Požurio sam se van i tamo ga vidim. On mene pogleda te rukom pokaže prema nebu iznad našem gradu. "Gledaj, brate! Ovaj oblak je u obliku gljive!", reče uzbuđeno moj mlađi brat, a ja brzo dotrčah do njega i zagrlih ga suzama. Ratu je uistinu došao kraj.